ERNEST BERNEA

STIL LEGIONAR

COLECTIA „OMUL NOU“
1953

Ernest Bernea

S T I L L E G I O N A R

Colecţia "O m u l N o u"

1 9 5 3

uite-i !....
arşi de soare, aspri, îndrăsneţi,
crainici iuţi ai unei noui vieţi....

Aron Cotruş

S T I L L E G I O N A R

Odată cu apariţia Legiunei în orizontul istoriei noastre naţionale a luat naştere şi un nou stil de viaţă. Este un stil propriu neamului românesc.

Pornită din viaţă, din nevoi româneşti şi umane totodată, Mişcarea Legionară păstrează în inima ei tot ceeace îi este necesar să poată creşte şi învinge. Principiile acestei Mişcări, legile ei, nu sunt închipuiri lipsite de înţeles, ci rodul unor experienţe îndelung verificate. Elementele cari o alcătuiesc sunt vii şi adevărate, în necontenita legătură cu isvoarele de viaţă ale neamului.

Gândul legionar, în curăţenia şi puterea lui de pătrundere, a ştiut distinge necesarul de întâmplător, adevărul de minciună, eternul de efemer. Gândul legionar a ştiut distinge lumina de întunerec şi viaţa de moarte. In acest fel Mişcarea Legionară, distingând elementele şi respectând legile, clădeşte o lume românească nouă, după nevoile vremii şi firea neamului acesta.

Pornită firesc şi crescută organic, viaţa legionară, ca orice început de viaţă nouă, are un stil simplu. In adevăr, una din însuşirile de căpetenie ale acestei vieţi este simplitatea. Este aci o consecinţă firească a întemeierii sale. Intotdeauna când o nouă epocă istorică începe, manifestările ei, stilul de viaţă care caracterizează acea epocă, este un stil simplu, în opoziţie cu acela al lumei de înainte, acela al epocilor decadente.

Mişcarea Legionară este o mişcare de început

de veac de aceea stilul de viaţă legionar înlătura tot ceeace este inutil,exterior,ornamental,inlătura tot ceeace a creeat strâmb şi împovărător, o mentalitate şi o simţire îmbătrânită,stilul legionar înlătură tot ceeace astăzi ca şi'n alte epoci asemnănătoare, sub pretenţie de civilizaţie şi rafinament,desfigurează chipul omului şi îl îndepărtează de natura sa proprie.

Dar ce înseamnă simplitate legionară? Inseamnă trăirea adevărată: omul în legile omeniei sale. Simplitate legionară înseamnă linie dreaptă, înseamnă adâncime,înseamnă aşeză.Ea decurge dintr'o adevărată trăire în spirit.

Alături de această însuşire a vieţii legionare stă tăria,masivitatea. Noul stil de viaţă românească este,ca un templu Doric: simplu şi masiv.Tăria legionară este un atribut al felului organic,adânc şi de înţeleaptă aşezare a omului în lume.Nimic nu poate sdruncina ceeace a crescut din viaţă ca un rod al pământului şi ca o împlinire a legilor ce lor mari.Legionarul este ca o statuă ce-şi profilează chipul crescut ca'ntr'un masiv de piatră.El nu are un chip fragil, elegant şi lipsit de legături cu mediul natural care l-a creat.El creşte şi se arată ca un chip stilizat din elemetele tari,grandioase ale naturii locale.

O a treia caracteristică a stilului legionar este armonia. Viaţa legionară este clădită într'un desăvârşit echilibru de forţe şi de elemente. Cugetul şi fapta legionară se manifestă ca întreguri armonice.Atât structura internă a elementelor ce o compun cât şi dinamismul său creator nu depăşesc cu nimic limita necesară. Nimic nu e mai mult sau mai puţin trebue.

O mişcare care după cum am spus,este organică, este simplă şi tare prin întreagă ei aşezare pământeană si metafizică,nu poate aduce în stilul ei de viaţă decât o mare şi frumoasă armonie.Toate aceste elemente: simplitatea, tăria şi armonia se leagă unele de altele într'un întreg care nu este

altceva decât stilul legionar. Este stilul lumei noi româneşti, este stilul omului în ce are el mai propriu,adică în legea care îi dă fiinţa, stilul omului care în continuă legătură cu tainele vieţii, pătruns de sensul ei adânc,armonios,echilibrat,întreg,se naşte,se ridică şi moare,împlinindu-şi îndatoririle până la capăt, aşa cum l-a pecetluit destinul lui de om.

Pe această cale înţelegem că legionarul are un frate bun în ţăranul român,în ţăranul nealterat al satelor de munte: aceeaş substabţă, aceeaş atitudine,aceeaş lege.Si tot astfel că legionarul are un duşman de moarte în lumea falsificată şi decadentă a oraşelor: două esenţe,două principii ce nu pot trăi laolaltă.

Stilul legionar este stilul românesc de a fi, este stilul de viaţă al acestui neam care are un pământ al său,un cer şi un Dumnezeu al său,care are un destin propriu în istoria neamurilor. El va învinge ca ceva firesc, în lupta ce se dă astazi între cele două lumi.

C A N T E C U L

Cântecul este expresia celor mai adânci şi mai tainice simţăminte ale sufletului omenesc. Ceeace gândul abstract şi cuvântul nu pot cuprinde, cântecul povesteşte desăvârşit. Marile bucurii ca şi marile dureri ale omului sunt exprimate mai uşor şi mai deplin prin cântec. Tot ceeace depăşeşte "normalul", ce trece limita obişnuinţei, are mai multă putere de împărtăşire prin cântec.

Două mari simţăminte isvorîte din două legături de destin, sunt substratul cântecului şi cari prin cântec se întăresc. Sentimentul metafizic şi sentimentul social. Legătura cu lumea de dincolo, cu Dumnezeu şi legătura cu semenii, cu neamul din care faci parte.

Prin cântec omul se integrează ritmului cosmic, se pătrunde de tainele lumii şi se împărtăşeşte din necunoscut. Umbrele ideilor pure sunt înlăturate, şi sufletul se topeşte în lumina celui care ne îndreptăţeşte fiinţa şi fapta noastră. Marile întrebări şi nelinişti metafizice ne poarta pe calea cântecului, dragostea marilor culmi de înţeles şi taine se exprimă prin cântec. Prin cântec omul merge până în sâmburele adevărului, prin cântec omul atinge exenţialul. Cine poate cânta şi cântă dintr'o nevoe lăuntrică, acela dovedeşte o preocupare şi o sete de darul divine. Acela ce cântă îşi îndreaptă paşii către zări ce nu înşeală. Ogoarele cerului devin bogate, ca şi sufletul aşezat în ritmul pucrilor noastre.

A cânta mai înseamnă însă şi trăire laolaltă.

El este expresia lirică a singurătăţii dar poate fi şi expresia epică a integrării omului într'o colectivitate. Cântând omul simte în comun, se apleacă asupra sufletului altuia, se topeşte intr'o unitate de simţire. Prin cântec omul îşi iubeşte mai mult aproapele, se simte mai legat de el. Se simte făcut din aceeaş plămadă cu semenele său. Prin cântec se devoltă simpatia dragostea pentru altul, în care te răgăşeşti. Cântecul are o mare putere de unificare a sufletelor. In vreme ce ideile, obişnuit, despart spiritile, cântecul le uneşte şi le pune în acelaş sens şi ritm. Comunitatea de viaţă se hrăneşte din plin prin cântec. Este atâta armonie şi atâta frumuseţe într'o mulţime care cântă, încât nu mai poate fi vorba de diversitate ci de o unitate organică şi de o forţă atotcuprinzătoare.

In al treilea rând cântecul face să nască în om o tendinţă către ideal, către o altă lume mai bună şi mai frumoasă decât aceea în care se mişcă el zilnic, este aici o năzuinţă în cari toate forţele sufletului se concentrează pentru ceva care îl simte şi pe care îl doreşte împlinit aevea. Prin cântec sufletul simte nevoia unei depăşiri faţă de sine şi faţă de lumea obiectivă.

In cântec este întotdeauna, pe lângă un proces de descărcare a unui simţământ puternic, fie durere sau bucurie, şi o nevoe de creaţie. Celce cântă trăeşte adânc această nevoe. Dacă gândul prea încărcat se schimbă în cântec pentru a mai putea căpăta expresie, cântecul se transformă adesea în faptă, în creaţie. El răscoleşte atât de adânc apele tainice ale sufletului, le îndeamnă pe aceeaş cale, încât făpturi noui se prind şi se cer realizate din puterea şi substanţa acestui suflet.

Pentru aceste toate însuşiri, cântecul are o mare însemnătate în viaţa legionară. Prin firescul sau prin tăria şi prin armonia sa interioară, stilul legionar rste legat direct de cântec. Viaţa le-

gionară are în cântec unul din chipurile sale proprii.

Nu oricine poate cânta. Dupa cum am văzut se cere o mare altitudine şi puritate spirituală, o trăire în comun,se cere o mare forţă către un ideal, către o lume nouă. Nu oricine poate cânta căci pentru aceasta,spune Căpitanul,"îţi trebuie o anumită starea sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva,acela nu poate cânta.Nici cel ce merge să facă o nedreptate.Nici cel al cărui suflet e ros de patimi şi vrăjmăşie faţă de camaradul său. Si nici acela al cărui suflet e sterp de credinţă".

Cântecul legionar este semnul dimensiunilor sufleteşti ale legionarului.Tot cuprinsul său este străbătut rodnic de puterea lui.Cântecul legionar este rugăciune,este dragoste,este îndemn la luptă.

Când, frământat sau senin, gândul legionar îşi aruncă arcul dincolo,în lumea celor nevăzute,când necunoscutul şi tainele îl străbat,atunci cântecul legionar e rugăciune.Când pătruns de durere pentru suferinţa semenului său şi de setea de dreptate sufletul său se pleacă asupra fratelui său de neam şi spirit,atunci cântecul legionar e dragoste.Când sufletul legionar este posedat de năzuinţi către viitor, este sdruncinat de dorul faptei mareţe, de creaţie şi de setea unei lumi noui,atunci cântecul legionar este imn de luptă şi biruinţă.

Ca şi neamul românesc întreg,în lungul istoriei sale de dureri şi isbânzi luminoase,legionarul, el care întrupează viitorul acestui neam în ce are mai adevărat, mai adânc şi mai frumos,cânta cu toată puterea sufletului său în tonul simţămintelor cari îi încărca pieptul.Neamul românesc a cântat şi a învins până acum. Cântecul este ca rupt din trupul său. Neamul românesc îşi păstrează în adâncimi geniul său şi în momentul legionar se desvoltă cu o nouă putere,nebănuită.Cântecul însoţeşte această creştere nouă, această renaştere a ţinuturilor româneşti. Atât cât se poate cânta,Românul suferă,iubeşte,crede şi năzueşte; toată gama stşrilor unui suflet brăzdat de încercările vieţii, dar şi puternic ca o stâncă, se aude în plaiurile noastre.Cel ce o înţelege,cel ce o poartă în el,acela va stăpâni mâine.

Din străfunduri de vremi şi din tot cuprinsul rositor al moşiei româneşti se aude cântecul legionar, care este totodată cântecul omeniei noastre şi al biruinţei naţionale.

I S T O R I A

Viaţa legionară are un sens colectiv. Omul legionar alcătueşte această colectivitate dar totodată de la ea îşi ţine existenţa; este o parte din tr'un întreg.

Această relaţie dela parte la întreg, legionarul o trăeşte pe două dimensiuni şi anume: una spaţială, adică gruparea socială din care face el parte la un moment dat şi alta temporală, adică comunitatea istorică în lanţul căreia prezentul nu e decât o verigă, ceeace de fapt alcătueşte neamul.

Conştiinţa de corp este esenţialul în viaţa aceasta nouă pe care o trăeşte românul astăzi. Ceeace însă dă o însuşire deosebită, am putea spune unică la noi astăzi, este conştiinţa istorică legionară. Aceasta dimensiune a sufletului omenesc nu poate fi găsită la periferia existenţei noastre, ci în sâmburele cel mai tare al acestei existenţe. perspectiva istorica este o linie a orizontului acestei mişcări cu adevărat revoluţionare. Acela care nu are această conştiintă, această persepctivă, nu poate fi legionar adevărat. Istoria este un isvor de hrană şi o şcoală totodată. Forţa ei educativă este neîntrecută. Insăşi ştiinţa care se ocupă cu viaţa neamurilor în decursul vremurilor, este cea mai instructivă şi cea mai umană dintre ştiinţe.

Dar ce înseamnă această dimensiune istorică a sufletului legionar? Desigur în primul rând legătura lui cu trecutul, cu strămoşii, cu sufletul morţilor cari au străjuit cândva la căpătâiul neamului. Inseamnă deci tradiţie, adică ceeace ne-a lăsat viu acest trecut din fapta şi din cugetul său. Fără îndoială legionarul, trăeşte adânc trecutul neamului se hrăneşte din tradiţie, dar aceasta să fie înţelesul poziţiei sale istorice? Si . aceasta dar nu numai aceasta. Istoria în viaţa legionară nu înseamnă numai trecut ci şi viitor. Istoria în viaţa legionară înseamnă o linie care nu se opreşte la cei de azi, ci merge înainte într'un viitor nerealizat în faptă, dar trăit însuflet. Istoria în viaţa legionară înseamnă trăirea întreagă a destinului neamului. De aceea a fi legionar înseamnă să te aşezi pe această mare linie şi să te identifici cu existenţa însăşi a neamului.

Legionarul trăeşte în trecut, ţine la bunele tradiţii dar nu se opreşte la ele, ci întărit cu ceva care le străbate, creşte mai departe şi năzueşte către o faptă nouă care va fi tot a neamului, dar nu va fi tot aceeaşi.

Oricine îşi poate da seama ce roade poate da această aşezare a neamului românesc! Oricine judecă îşi poate da seama cât de firească, vie şi temeinică este fapta legionară. Fără oameni cari să păstreze această legătură de depăşire, de creştere, de înoire, ce-ar mai putea să însemne viaţa unui neam la un moment dat? Desigur ceeace avem astăzi sub ochi adică, o oprire în loc, o secătuire, o intrare în adormire acestei fiinţe colective.

Prin aşezarea lui pe linia destinului istoric al neamului, legionarul se simte mai întreg, mai stăpân şi mai om. In primul rând acest om înţelege ce este bun şi ce este rău; experienţa trecutului îi dă largi posibilităţi de judecare a faptelor şi câştigarea unor învăţăminte statornice. In al doilea rând istoria aşa cum am definit-o mai sus, face să nască în sufletul celui ce şi-o apropie, un dor de viaţă nouă, de făptuire pentru eternitate, o sete pentru biruinţi care să strălucească deasupra veacurilor, Să fie oare o mai frumoasă viaţă de om

decât aceasta pe care o înscie astăzi fiinţa Legiunii? Dar nu numai atât: prin trăirea în această perspectivă istorică viaţa legionarului capătă o adâncime şi o plinătate rară.

El se integrează formelor şi unităţilor de viaţă fireşti ale naturii sale omeneşti, se supune marilor legi şi se mişcă nestânjenit în fiinţa lor. Omenia sa este în acest fel sporită, ca şi puterea sa, ca şi înţelegerea sa. Legionarul nu se socoteşte în acest fel o fiinţă nenorocită, singulară, ci integrată unui întreg care este acela al neamului de ieri, de azi şi de mâine în afară de care ele nici măcar nu poate exista. Legionarul nu se simte în acest fel desorientat, la răscruci, fără să ştie de unde vine şi unde se duce, ci cunoaşte începutul şi sfârşitul faptei sale, fără de cari fapta sa ar fi oarbă şi nu ar avea nici o însemnătate etică.

Educaţia legionară se întregeşte prin această şcoală la lumina istoriei. Nu a istoriei din cărţi, care are însemnătatea ei după cel ce o scrie, nu după însemnătatea evenimentelor, ci a istoriei aşa cum am definit-o mai sus adică aceea de destin istoric.

Legionarul este un fiu spiritual al neamului care i-a înţeles îndemnurile şi sensul vieţii sale. Legionarul este un om de înaltă ţinută şi puternică forţă morală care s'a format la şcoala neamului şi care astăzi la rândul său lucrează la temelia unei noui epoci din viaţa acestui neam.

NATURA

Pe lângă fenomenul de integrare al individului în comunitatea de viaţă proprie, care este neamul, pe lângă sensul colectiv al Mişcării Legionare, această mişcare revoluţionară mai înseamnă şi o întoarcere a omului către natură.

Lumea trecută, lumea îmbătrânită cu care ne luptăm astăzi este sugrumată de un formalism sec, de un formalism de natură juridică şi socială, de un formalism domestic. Acest formalism însă nu înseamnă rigoare, nu înseamnă disciplină, ci înseamnă stârpiciune, înseamnă superficialitate şi inutil. Omul se naşte, creşte şi trăeşte într'o atmosferă secetoasă, îngustă, lipsită de orizonturi largi.

Ce înseamnă Mişcarea Legionară din acest punct de vedere? Desigur o mare renaştere. Scoate omul din aerul acesta greu de respirat, sfărâmă toate inutilităţile şi minciunile sociale şi-l situează pe culmile cele mai înalte ale fiinţării sale în lume. Si ne gândim în primul rând la cadrul de viaţă al acestei Mişcări.

Legionarul trăeşte organic şi deplin în deosebitele comunităţi de viaţă începând dela cuib până la unitatea mare a neamului, dar el se mai simte şi al marelui întreg care este lumea aceasta cosmică. De aceea el iubeşte mult natura. Fiinţa sa se hrăneşte din ea. Acest cadru măreţ, în care l-a lăsat Dumnezeu pe om, legionarul nu-i nesocoteşte, nu-l uită, ci dimpotrivă îl caută, se integrează lui, îi ascultă toate îndemnurile şi-i cercetează

toate tainele. Legionarul nu a părăsit legile sociale şi nu a sfărâmat trunchiul comunităţii sale de viaţă, nu a nesocotit natura lui de "fiinţă socială" cum l-a numit Aristoteles, pentru a se singulariza şi desfiinţa într'o trăire robinsoniană, cum o dorea sincer şi naiv un filosof francez de acum două veacuri, care şi-a făcut multe păcate voind să aducă un bine omului. Mişcarea Legionară a deprins omul din toate cercurile de moarte ale formalismului contemporan, dar nu a gândit prin aceasta să nege unul din elementele esenţiale ale naturii sale, adică legătura cu fiinţa colectivităţii; a neamului din care face parte prin naştere, care el însăşi este înţeles şi trăit ca un fenomen al naturii.

Legionarul iubeşte natura. El se simte aci mai aproape de Dumnezeu şi mai aproape de morţii săi, între cari şi dela cari sufletul său se hrăneşte. Legionarul iubeşte culmile mari şi orizonturile largi alături de cari sufletul său se deschide, capătă dimensiuni mari, se împrospătează, creşte bogat lăuntric, asemenea tuturor marilor fenomene ale naturii. Legionarul se desfată şi se instrueşte în acest fel. Invăţătura cea mare pe care o capătă el prin trăirea în contact cu natura este mult mai rodnică şi mai adâncă decât aceea din cărţi. In faţa jocului de lumini şi umbre, în faţa cerului, înstelat, sau a dimineţelor încărcate de frumuseţi proaspete şi de îndemnuri noi, în faţa marei rânduieli a lumii, omul înţelege intuitiv, direct, ce este o lege, ce este un sens, ce este o taină, ce este o viaţă. Legătura cu marile forţe şi rânduieli ale naturii fac să crească tot ce e mai adânc, mai bun, mai frumos în sufletul omului, fac să se desvolte toate latentele, cari altfel se sting sub cenuşa vieţii distrugătoare a cetăţilor.

Iată înţelesul dragostei de natură a legionarului. Viaţa să se desfăşoare bogat, organic, şi firesc. Nimic din ce destramă sufletul omenesc,

nu-l atrage pe legionar. Nimic nu-l prinde în mrejele uscate ale morţii, ci dimpotrivă totul îi ţese lumina densă a vieţii biruitoare.

Legionarul iubeşte natura: marea, câmpia, muntele şi tot cuprinsul acesta românesc acoperit de bolta cerului. El se simte în natură ca'ntr'o casă a lui Dumnezeu. El evadează din colibele şi muşuroaele oricât de "americane" ale oraşelor şi se duce în lumina argintată sau purpurie a celei mai frumoase clădiri: natura.

Marea are orizontul larg deschis cât poate cuprinde ochiul. Distanţele se topesc una în alta; la fel cerul cu pământul. Marea are o frumuseţe geometrică. Linia dreaptă predomină şi anume orizontala. Linia curbă a bolţii cereşti îi fixează sfârşitul. Lumina cu săgeţile ei argintate, tae planurile, subţie unghiurile şi fixează limita atmosferice. - Marea dă sentimentul preciziei al limitei şi certitudinei. Marea dă sentimentul echilibrului, al armoniei şi distincţiei. Legionarul găseşte în priveliştea mării, o faţă a naturii, prin care sufletul său câştigă din aceste legi cari trebue să fie şi ale omului.

Câmpia nu se deosebeşte mult de mare; are aceeaş frumuseţe geometrică. Numai că în linia orizontului său stau înfipte semne: copacul izolat şi cumpăna fântânei. In acest fel ochiul are puncte fixe din cari se orientează şi construeşte chiar linii abstracte. Lumina are o şi mai mare importanţă în caracterizarea câmpiei. Culorile sunt mult mai variate peste zi şi calitatea mai puţin pură. Căderea ei se face adesea din focare din cari radiază în toate părţile.

Muntele are caractere cu totul proprii. El are orizontul mai scurt, distanţele tăiate neaşteptat, dar tot atât de neaşteptat din nou deschise. Linia dreaptă nu mai predomină. Atunci când apare ea este verticală: prăpastia sau oblică: creasta. Linia curbă când apare nu este determinată de cer ca la mare sau câmpie, ci de pământ. Lumina este cu to-

tul schimbată faţă de aceea a mării. Jocul ei nu poate fi înţeles fără acela al umbrelor. Ea este supusă la nenumărate întreruperi şi spărturi. Lumina muntelui n'are linie: da este difuză, reflectată, frântă. Umbra o măreşte şi o scurtează. In timp ce la mare lumina este o stăpână care supune şi determină priveliştea, la munte este o sclavă care se strecoară când poate şi pe unde poate. Chiar din pisc unde s'ar părea că ea domneşte lumina la munte încă nu poate face corp masiv şi nu are un caracter determinant. Muntele dă sentimentul neprevăzutului - mereu priveliştea se schimbă - al tainelor. Dă însă şi sentimentul masivităţii, al puterii. Ceeace însă face să crească mai mult în sufletul omului este năzuinţa către zenit, setea de ascensiune, dorul nestăpânit de a învinge. Marea calmează. Muntele nelinişteşte. Marea e statică. Muntele e dinamic. Este atâta putere de îndemn şi dor de înălţime la munte încât nici cele mai înalte piscuri nu ne mulţumesc. Ascensiunea rămâne mereu o sete nepotolită. Realizarea pământeană nu e decât o înşelare calmantă numai întrucât aceasta nu a fost încă îndeplinită.

Pentru această frumuseţe nouă, pentru aceste avânturi nepotolite pentru tainele ce îl împresoară, iubeşte legionarul muntele. Această nouă faţă a naturii îl instrueşte şi îi hrăneşte alte elemente ale sufletului său.

Legionarul iubeşte natura nu atât întrucât se integrează ei fizic, material, ci spiritual. Puterea de înţelegere şi omenia lui sunt nebănuit de îmbogăţite.

Atunci ce poate înţelege, ce perspectivă are asupra vieţii, câtă omenie acumulează acel care s'a născut, a crescut, sau a trăit între cei patru pereţi ai unei camere mobilate? Ce a văzut el, ce întrebări l-au chinuit, ce îndemnuri a avut să pătrundă legile vieţii şi ale omeniei? Poate acest om să fie un îndrumător spiritual, sau un conducător politic? Poate el să răspundă acestor funcţiuni cari cer atâtea însuşiri sufleteşti şi intelectuale? Desigur că nu! Si totuşi mai toţi îndrumătorii şi conducătorii noştri de azi sunt dintre aceşti oameni seci şi lipsiţi de orice perspectivă

Inţelepciunea şi adânca omenie legionară încearcă şi pe această cale, adică a integrării spirituale a omului în natură, a educaţiei prin contactul cu marile privelişti, să creeze un alt om românesc, un om întreg, viu, bogat, tare şi armonios. Si aci ca şi în alte prilejuri, Legiunea nu face pedagogie, adică teorie, ci educaţie, adică aplicaţie, şcoală de înaltă omenie.

Natura în viaţa legionară este un isvor nesecat şi întăritor a creşterii omului nou pe care îl dorim în fiinţa neamului întreg.

O M N O U

O mişcare de răscruce istorică, aşa cum este cea legionară, nu se poate mărgini la o revoluţie a formelor de stat fiindcă aceasta nu înseamnă revoluţie ci re-formă. Legiunea este o grupare revoluţionară pentrucă merge în inima lucrurilor şi preface din temelii. Ea nu schimbă numai formele, numai aşezămintele, ci schimbă însăşi firea omului în sensul idealului său.

Legiunea, prin idealul său, prin valorile cari îi conduc destinul, încearcă o adâncă prefacere a omului românesc. Ea tinde să împlinească nu numai o evadare a acestui om din biologic în spiritual, dar totodată vrea o depăşire istorică, adică această depăşire spirituală să fie o orientare în sensul imperativelor cerute de momentul istoric prezent. Omul legionar este un alt fel de a fi, este o făptură nouă care păstrează în sine toate valorile câştigate ale trecutului românesc şi duce totodată mai departe, pe căi abia deschise, gândul şi fapta a ceea ce stă în puterea sa. Dar nu s'a putut realiza încă.

Prin educaţia legionară sufletul românesc se adânceşte, se prelucrează în ce are el mai de preţ pentru a-şi căpăta o expresie superioară şi definitivă. Orizontul în care se mişcă acest suflet este de o mare întindere şi de-o tainică putere de atracţie.

Legiunea dă o conştiinţă politică acestui neam - ceeace lipseşte pe de-a'ntregul Românilor - îi

de o conştiinţă de corp şi una de destin istoric. Nu este vorba numai de-o educaţie cetăţenească, atât de necesară unui popor care se vrea mare şi liber, ci şi de-o aşezare a omului românesc pe o poziţie activă faţă de transcendenţă, pentrucă o altă caracteristică a omului legionar este setea de cunoştinţă deplină, setea de absolut.

In armata legionară este atâta dor de o lume curată, armonică, întreagă, încât tot gândul şi fapta tineretului acesta atât de bogat lăuntric şi atât de dinamic, se leagă să dea un înţeles destinului românesc şi să aducă la viaţă printr'o expresie nouă toate însuşirile neamului nostru.

Numai potenţialul şi frăgezimea tinerească pot realiza un stil legionar. Omul nou de aci începe; pe mlădiţe noui se poate altoi un alt pom.

Dimensiunile atât de mari ale noului suflet care rodeşte prin Legiune, cu greu pot fi cuprinse de mintea zăbavnică şi simţirea alterată a conducătorilor politici sau spirituali de azi. Numai cei tineri aprigi şi neîntinaţi, pot curpinde tainele acestui nou fel de a fi şi-i pot da o expresie deplină.

Stilul legionar este însuşi stilul românesc. Este pentru prima dată când neamul îşi va arăta adevărata sa putere de creaţie şi de întrupare, după firea şi nevoile sale proprii.

CUPRINSUL